

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci na navrhovateľky **Ing. M. K.**, nar. X., bývajúcej v B., proti odporcovi **J. K.**, nar. X., bývajúcemu v B., zastúpenému V. K., advokátom, so sídlom v B., **o rozvod manželstva a úpravu práv a povinností rodičov k maloletej Z. K.**, nar. 12.9.1998, zastúpenej kolíznym opatrovníkom Úradom práce, sociálnych vecí a rodiny v Bratislave, so sídlom v Bratislave, Vazovova 7/A, vedenej Okresným súdom Bratislava II pod sp. zn. 17 C 40/2008, o dovolaní odporcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave zo 7. apríla 2010 sp. zn. 2 Co 40/2010, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie **o d m i e t a .**

Žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov dovolacieho konania.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Bratislava II rozsudkom z 10. decembra 2009 č.k. 17 C 40/2008-408 rozviedol manželstvo navrhovateľky a odporcu uzavreté X., zapísané v knihe manželstiev matričného úradu B., vo zväzku X., ročník X. na strane X., por. č. X., na čas po rozvode manželstva upravil výkon rodičovských práv a povinností k maloletej Z. K. tak, že ju zveril do osobnej starostlivosti navrhovateľky, ktorá ju bude zastupovať a spravovať jej majetok, odporcovi uložil počnúc dňom právoplatnosti výroku o rozvode manželstva prispievať na výživu maloletej 170 eur mesačne k rukám navrhovateľky vopred do 15. dňa v mesiaci, styk odporcu s maloletou upravil tak, že je oprávnený stretávať sa s ňou každý nepárny víkend v mesiaci od soboty od 9.00 hod. do nedele do 16.00 hod., v čase vianočných sviatkov každý nepárny rok 26.12. od 9.00 hod. do 19.00 hod., každý párny rok 24.12. od 9.00 hod. do 25.12. do 19.00 hod., počas veľkonočných sviatkov každý nepárny rok od Veľkonočného piatku od 9.00 hod. do Veľkonočnej nedele do 19.00 hod., počas jarých prázdnin každý nepárny rok od pondelka od 9.00 hod. do soboty do 19.00 hod. a počas letných prázdnin každý rok

od 15.7. od 9.00 hod. do 31.7. do 19.00 hod. s tým, že maloletú si prevezme a odovzdá v mieste bydliska navrhovateľky a rozhodol, že účastníci nemajú právo na náhradu trov konania.

Proti rozsudku súdu prvého stupňa, výroku o úprave práv a povinností rodičov voči maloletej, podal odvolanie odporca. Nespokojnosť vyjadril s týmto rozhodnutím vo výrokoch týkajúcich sa zverenia maloletej do osobnej starostlivosti matky, zastupovania maloletej, určenia výživného a úpravy styku otca s maloletou.

Krajský súd v Bratislave rozsudkom zo 7. apríla 2010 sp. zn. 2 Co 40/2010 rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutých výrokoch potvrdil z dôvodu vecnej správnosti podľa § 219 ods. 1 O.s.p. V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že manželstvo rodičov bolo rozvedené a miera narušenia ich vzájomných vzťahov je tak závažná, že im bráni dohodnúť sa aj o základných otázkach výchovy a starostlivosti o maloletú. Súd prvého stupňa vykonal riadne dokazovanie v rozsahu potrebnom na zistenie rozhodujúcich skutočností (§ 120 ods. 1 a 2 O.s.p.). Základom pre rozhodnutie v otázke výchovy a starostlivosti o maloletú boli výsledky dokazovania vykonaného znaleckým posudkom znalca s odboru psychológie a vyjadrenie kolízneho opatrovníka. Dospel k záveru, že preferovanie výchovného prostredia navrhovateľky má dostatočný podklad vo výsledkoch vykonaného dokazovania, z ktorého vyplynulo, že matka má mierne lepšie osobnostné predpoklady pre výchovu maloletej, pretože je empatickejšia k potrebám maloletej. Výchovné prostredie navrhovateľky zabezpečí maloletej z dlhodobého hľadiska priaznivé podmienky pre jej všestranný zdravý telesný i duševný vývoj. Zverenie správy majetku maloletej a jej zastupovania navrhovateľke je opodstatnené zverením maloletej do osobnej starostlivosti navrhovateľky. Výsluch maloletej, znalca a svedkov vyhodnotil ako nemajúci zásadný význam pre rozhodnutie. Stupeň narušenia vzájomných vzťahov rodičov opodstatňuje potrebu úpravy styku odporcu s maloletou. Odporca prejavuje záujem stretávať sa s maloletou a spolupodieľať sa tak na jej výchove, pričom v konaní nevyšli najavo skutočnosti, pre ktoré by bol dôvod spochybňovať jeho záujem a snahu. Úprava styku otca s maloletou určená rozsudkom súdu prvého stupňa zodpovedá výsledkom dokazovania a záujmom maloletej a otcovi dáva možnosť participovať na jej výchove. Správne zohľadnil rozhodujúce faktory na strane maloletého dieťaťa, ktorými sú vek dieťaťa, jeho vývinové možnosti a potreby, zdravotný stav, citové väzby, záľuby, a na strane oprávneného rodiča mieru starostlivosti oprávneného rodiča o dieťa, záujem oprávneného rodiča a predpoklady pre zabezpečenie starostlivosti počas stretávania a pod. Nezohľadnil otcom tvrdené okolnosti o bránení matky v styku otcovi s maloletou a vyslovil,

že ich je potrebné riešiť pri výkone rozhodnutia právoplatného a vykonateľného rozsudku. Výrok rozsudku súdu prvého stupňa v časti o výživnom maloletej má oporu vo výsledkoch vykonaného dokazovania, ktoré súd prvého stupňa zameril na zistenie rozhodujúcich skutočností potrebných pre posúdenie charakteru a výšky odôvodnených potrieb maloletej a zárobkových, majetkových a osobných pomerov oboch rodičov. Správne súd prvého stupňa ustálil výšku vyživovacej povinnosti vychádzajúc z odôvodnených bežných potrieb maloletej 518 eur mesačne a zárobkových možností a schopností oboch rodičov, matky 1 800 eur mesačne formou mzdy a otca 300 eur mesačne uvedených v jeho daňovom priznaní, ktorý príjem považoval nezodpovedajúcim skutočnosti. Vychádzal zo skutočností, že v peňažnom denníku uviedol mesačne viaceré položky na tzv. osobnú spotrebu a postavil spoločný rodinný dom svojpomocne výmenou za práce ním realizované u známých. Rozhodnutia vo výroku o trovách konania odôvodnil ustanovením § 224 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 146 ods. 1 písm. a/ O.s.p. a tým, že konanie mohlo začať aj bez návrhu.

Proti rozsudku odvolacieho súdu podal dovolanie odporca, v ktorom uviedol, že postupom odvolacieho súdu mu bola odňatá možnosť pred súdom konať v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. K tejto procesnej vade došlo podľa jeho názoru tým, že odvolací súd na prejednanie odvolania nenariadil pojednávanie, ktorým postupom porušil jeho právo na spravodlivý proces a aj princíp rovnosti zbraní. Rozhodnutie odvolacieho súdu podľa odporcu je zmätočné. Súdom vytýkal nevykonanie dokazovania vypočutím maloletej, ktorá bola vypočutá len sprostredkovanne kolíznym opatrovníkom, i napriek jej veku dvanásť rokov. Poukázal na čl. 12 Dohovoru o právach dieťaťa a § 100 ods. 3 O.s.p., ktoré garantujú jej právo vyjadriť sa ku všetkým veciam, ktoré sa jej týkajú. Nesúhlasil s názorom odvolacieho súdu, že výsluch maloletej je bez zásadného významu. Podľa dovolateľa odvolací súd mal vykonať v zmysle § 120 ods. 2 O.s.p., ktorý zakotvuje vyhľadávací princíp súdu, aj iné dôkazy, nenavrnuté účastníkmi a vykonať dokazovanie na zistenie skutočností rozhodných pre posúdenie veci, ktoré on tvrdil a na ich preukázanie navrhol dôkazy, a nie nekriticky prevziať rozhodnutie súdu prvého stupňa. Vyjadril názor, že bol súdom a kolíznym opatrovníkom diskriminovaný. Podľa odporcu rozhodnutie odvolacieho súdu vychádza zo skutkového zistenia, ktoré nemá v podstatnej časti oporu vo vykonanom dokazovaní v zmysle § 154 ods. 1 O.s.p. Svoj názor prezentoval na základe okolnosti, že znalec v čase znaleckého dokazovania v marci 2009 mal k dispozícii spis v stave ku koncu roku 2008, a i napriek jeho konštatovaniu, že maloletá má mierne bližší vzťah asi vo vzťahu k matke, súd nenariadil nové znalecké dokazovanie rovnakým znalcom, ani znalca nevypočul za účelom

obhájenia výsledkov znaleckého skúmania. Odvolací súd porušil podľa odporcu aj ustanovenie § 132 O.s.p. tým, že nevzal do úvahy skutočnosť, že matka mu bránila v stretávaní s dcérou od júna 2008 až do ich stretnutia u znalca 13.3.2009. Vzhľadom na nedostatočne zistený skutkový stav, rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci. Z týchto dôvodov odporca žiadal rozsudky súdov oboch nižších stupňov v napadnutých výrokoch zrušiť a vec vrátiť súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

Navrhovateľka vo vyjadrení k dovolaniu žiadala dovolanie z dôvodu jeho procesnej neprípustnosti odmietnuť. Uviedla, že plne rešpektuje rozhodnutie odvolacieho súdu o styku otca s maloletou, a poukázala na informatívny výsluch otca 23.7.2010 v konaní o výkon rozhodnutia vedenom pod sp. zn. 9 E 12/2010, ktorý ňou uvedenú skutočnosť potvrdil. Uviedla, že príjem otca je nepochybne vyšší, keďže platí životné poistenie 1 600 eur, mobilné telefóny 66 eur a prevádzku auta. Poukázala tiež na nespochybnenie znaleckého posudku oboma rodičmi maloletej.

Kolízny opatrovník sa k dovolaniu písomne nevyjadril.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.), ktorý je zastúpený advokátom v súlade s ustanovením § 241 ods. 1 O.s.p., bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.) skúmal najskôr, či dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom.

Dovolací súd považuje za potrebné zdôrazniť, že dovolanie má v systéme opravných prostriedkov občianskeho súdneho konania osobitné postavenie. Ide o mimoriadny opravný prostriedok, ktorým možno úspešne napadnúť (len) právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu, aj to však nie v každom prípade, ale iba ak podanie dovolania výslovne pripúšťa zákon. Dovolanie je procesný prostriedok, ktorým zákon vytvára účastníkovi konania procesnú možnosť, aby v prípadoch, v ktorých to zákon výslovne pripúšťa, spochybnil opodstatneným uplatnením dovolacieho dôvodu správnosť konania alebo rozhodovania odvolacieho súdu, a dosiahol nápravu prípadných väd alebo nesprávností napadnutého rozhodnutia. Dovolanie ale nie je „ďalším odvolaním“ a nemožno sa ním, ani pokiaľ je procesne prípustné - úspešne domáhať revízie skutkových zistení súdov nižších stupňov ani výsledkov nimi vykonaného dokazovania. Dovolací súd nie je treťou inštanciou, v ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie. Posúdiť správnosť a úplnosť skutkových zistení, a to ani v súvislosti s právnym posúdením veci, nemôže dovolací súd už len z toho dôvodu, že nie je oprávnený

prehodnocovať vykonané dôkazy. Dovolacie konanie má (a to je potrebné osobitne zdôrazniť) prieskumnú povahu; aj so zreteľom na ňu dovolací súd - na rozdiel od súdu prvého stupňa a odvolacieho súdu - nemá možnosť vykonávať dokazovanie (viď § 243a ods. 2 veta druhá O.s.p.).

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.).

Občiansky súdny poriadok pripúšťa dovolanie proti rozsudku odvolacieho súdu, ak je ním napadnutý zmeňujúci rozsudok (§ 238 ods. 1 O.s.p.), ďalej proti rozsudku odvolacieho súdu, v ktorom sa odvolací súd odchýlil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci (§ 238 ods. 2 O.s.p.), a napokon proti rozsudku, ktorým bol potvrdený rozsudok súdu prvého stupňa, ak odvolací súd vo výroku vyslovil že je dovolanie prípustné, pretože po právnej stránke ide o rozhodnutie zásadného právneho významu, alebo ak ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4 O.s.p. (§ 238 ods. 3 O.s.p.).

V ustanovení § 238 ods. 4 Občiansky súdny poriadok zakotvuje zásadu, že dovolanie nie je prípustné vo veciach upravených zákonom o rodine (výnimku z tejto zásady predstavujú rozsudky o obmedzení alebo pozbavení rodičovských práv a povinností, o pozastavení ich výkonu, o priznaní rodičovských práv a povinností maloletému rodičovi dieťaťa, o určení rodičovstva, o zapretí rodičovstva alebo o osvojení).

V preskúmvanej veci išlo o úpravu výkonu rodičovských práv a povinností k maloletému dieťaťu a úpravu styku rodiča s maloletým dieťaťom v súvislosti s rozvodom manželstva (§ 24 a § 25 ods. 2 Zákona o rodine) a tiež o vyživovaciu povinnosť rodičov k maloletému dieťaťu (§ 62 až § 65 Zákona o rodine). Išlo tu teda o takú vec upravenú Zákomom o rodine, na ktorú sa nevzťahuje výnimka v zmysle § 238 ods. 4 O.s.p. Vychádzajúc z toho, je opodstatnený záver, že dovoláním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu vykazuje znaky rozsudku, v prípade ktorého je procesná prípustnosť dovolania vylúčená ustanovením § 238 ods. 4 O.s.p.

Vzhľadom na obsah dovolania a tiež zákonnú povinnosť vyplývajúcu z § 242 ods. 1 O.s.p. skúmal dovolací súd, či v konaní na súdoch nižších stupňov nedošlo k procesnej vade konania v zmysle § 237 O.s.p. Podľa tohto ustanovenia je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,

b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konanie, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát. Je potrebné uviesť, že ak v konaní došlo k niektorej z uvedených väd, možno dovolaním napadnúť aj rozhodnutia vo veciach, v ktorých je inak tento opravný prostriedok neprípustný (viď uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4 Cdo 11/1998 uverejnené v časopise Zo súdnej praxe pod č. 38/1998). Na druhej strane ale treba zdôrazniť, že prípustnosť dovolania v zmysle § 237 O.s.p. nezakladá samo tvrdenie účastníka o existencii niektorej z uvedených procesných väd; určujúcim je zistenie, že k vade tejto povahy skutočne došlo.

Dovolateľ procesné vady konania v zmysle § 237 písm. a/ až e/ a g/ O.s.p. nenamietal a ich existencia nevyšla v dovolacom konaní najavo. Prípustnosť jeho dovolania preto z týchto ustanovení nemožno vyvodiť.

Namietal však, že v konaní mu bola postupom súdov odňatá možnosť pred súdom konať (§ 237 písm. f/ O.s.p.). Pod odňatím možnosťou pred súdom konať treba rozumieť taký nesprávny procesný postup súdu, ktorým sa účastníkovi znemožní realizácia jeho procesných práv, priznaných mu v občianskom súdnom konaní za účelom ochrany jeho práv a právom chránených záujmov.

K jednotlivým tvrdeniam, ktorými dovolateľ vysvetľoval, v čom podľa jeho názoru spočíva procesná vada konania v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p., Najvyšší súd Slovenskej republiky uvádza nasledovné :

Podľa § 214 ods. 1 O.s.p. v znení účinnom od 15. októbra 2008 na prejednanie odvolania proti rozhodnutiu vo veci samej nariadi predseda senátu odvolacieho súdu pojednávanie ak a/ je potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie, b/ súd prvého stupňa rozhodol podľa § 115a bez nariadenia pojednávania, c/ to vyžaduje dôležitý verejný záujem. Podľa § 214 ods. 2 O.s.p. v tomto znení ale v ostatných prípadoch (než sú uvedené v § 214 ods. 1 O.s.p.) môže odvolací súd rozhodnúť aj bez nariadenia odvolacieho pojednávania.

V danom prípade odporca podal odvolanie po 15. októbri 2008. Keďže nešlo o žiadny z prípadov uvedených v § 214 ods. 1 O.s.p. (a/ odvolací súd označil skutkové zistenia súdu

prvého stupňa za úplné a správne, v dôsledku čoho dokazovanie nezopakoval ani nedoplnil, b/ súd prvého stupňa nerozhodol bez nariadenia pojednávania a c/ nariadenie odvolacieho pojednávania nevyžadoval dôležitý verejný záujem), boli dané zákonné predpoklady prejednania odvolania odporcu proti prvostupňovému rozhodnutiu bez nariadenia odvolacieho pojednávania.

Vzhľadom na uvedené dospel dovolací súd k záveru, že postupom odvolacieho súdu nebola odporcovi odňatá možnosť pred súdom konať a neopodstatnene tak vyvodzoval prípustnosť dovolania z § 237 písm. f/ O.s.p.

Z dovolania je zrejmé, že dovolateľ namietal aj neúplnosť skutkových zistení súdov (vytýkal im, že nezohľadnili bránenie navrhovateľky v jeho stretávaní sa s maloletou a že zohľadnili vecne nesprávny znalecký posudok). Po obsahovej stránke tu môže ísť prípadne o námietku, že v konaní došlo k tzv. inej (než v § 237 O.s.p. vymenovanej) procesnej vade majúcej za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Takáto procesná vada (i keby k nej v konaní prípadne došlo) by bola síce relevantným dovolacím dôvodom (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.), sama o sebe by ale nezakladala prípustnosť dovolania v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p.

Posúdenie významu dôkazov a potrebnosť ich vykonania sú otázky, ktorých vyriešenie je zásadne v právomoci toho orgánu, ktorý rozhoduje o merite veci.

Občiansky súdny poriadok ukladá účastníkom konania povinnosť označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení. Súd ale rozhodne, ktoré z označených dôkazov vykoná; nie je totiž viazaný návrhmi účastníkov na vykonanie dokazovania a ani nie je povinný vykonať všetky navrhované dôkazy. Posúdenie toho, či sa vyhovie návrhu na vykonanie dokazovania a ktoré z dôkazov budú v rámci dokazovania vykonané, je vždy vecou súdu (viď § 120 ods. 1 O.s.p.), a nie účastníkov konania. Najvyšší súd Slovenskej republiky to vyjadril už v rozhodnutí uverejnenom v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod R 37/1993, v ktorom vysvetlil, že prípadné nevykonanie určitého dôkazu môže mať za následok len neúplnosť skutkových zistení (vedúcu prípadne k vydaniu nesprávneho rozhodnutia), nie však procesnú vadu v zmysle § 237 O.s.p. (zakladajúcu prípustnosť dovolania). V rozhodnutí uverejnenom v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod R 125/1999 Najvyšší súd Slovenskej republiky uviedol, že ak súd v priebehu konania nevykonal všetky navrhované dôkazy alebo vykonal iné dôkazy na zistenie skutočného stavu, dovolanie proti rozhodnutiu odvolacieho súdu podľa

§ 237 písm. f/ O.s.p. nie je prípustné, lebo to nemožno považovať za odňatie možnosti konať pred súdom.

S poukazom na obsahovo zhodné závery, ku ktorým dospel dovolací súd aj v prejednávanej veci, možno preto konštatovať, že nevykonaním navrhovaného dokazovania nemohlo dôjsť k odňatiu možnosti odporcovi konať pred súdom.

Pokiaľ dovolateľ spochybňuje správnosť toho, ako súdy vyhodnotili jednotlivé dôkazy, dovolací súd uvádza, že v prípade nesprávneho hodnotenia dôkazov (pozn. : dovolací súd sa hodnotením dôkazov nezaoberal) nejde o dôvod zakladajúci prípustnosť dovolania podľa § 237 O.s.p. (viď R 42/1993). Z prieskumnej povahy dovolacieho konania a z charakteru dovolacieho konania vyplýva, že dokazovanie sa v ňom nevykonáva (§ 243a ods. 2 O.s.p.) a dovolaciemu súdu ani neprislúcha prehodnocovať dôkazy vykonané v konaní na súdoch nižších stupňov. Nesprávne vyhodnotenie vykonaných dôkazov nezakladá procesnú vadu konania v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p.

V súvislosti s vyššie uvedeným treba dodať, že do obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy slovenskej republiky a práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd nepatrí právo účastníka dožadovať sa ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (I. ÚS 97/97), resp. toho, aby súdy preberali alebo sa riadili výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorý predkladá účastník konania (II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03).

Pokiaľ odporca namieta nedostatky (nepresvedčivosť, neúplnosť, „zmätočnosť“) odôvodnenia dovolaním napadnutého rozsudku odvolacieho súdu a vyporiadania sa s jeho odvolacími námietkami, dovolací súd pripomína, že právo na určitú kvalitu súdneho konania, ktorej súčasťou je aj právo účastníka na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia, je jedným z aspektov práva na spravodlivý proces. Z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva totiž aj povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán (avšak) s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (I. ÚS 46/05). Štruktúra práva na odôvodnenie je rámcovo upravená v § 157 ods. 2 O.s.p. Táto norma sa uplatňuje aj v odvolacom konaní (§ 211 O.s.p.). Odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní však nemá (nemusí) odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní, zostali sporné alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvostupňového rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní (II. ÚS 78/05). Právo

na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia neznamená, že súd musí dať podrobnú odpoveď na každý argument účastníka konania, z odôvodnenia rozhodnutia musia byť zrejmé všetky pre rozhodnutie podstatné skutočnosti objasňujúce skutkový a právny základ rozhodnutia (II. ÚS 76/07).

Zo spisu vyplýva, že odvolací súd v odôvodnení napadnutého rozhodnutia uviedol stručne rozhodujúci skutkový stav, primeraným spôsobom opísal priebeh konania, stanoviská procesných strán k prejednávanej veci, výsledky vykonaného dokazovania, obsah odvolania a citoval právne predpisy, ktoré aplikoval na prejednávany prípad a z ktorých vyvodil svoje právne závery. Prijaté právne závery primerane vysvetlil. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku odvolacieho súdu nevyplýva jednostrannosť, ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich účelu, podstaty a zmyslu. Najvyšší súd Slovenskej republiky dospel k záveru, že skutkové a právne závery odvolacieho súdu nie sú v danom prípade zjavne neodôvodnené a nezlučiteľné s čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a že odôvodnenie dovolaním napadnutého rozsudku odvolacieho súdu ako celok spĺňa parametre zákonného odôvodnenia (§ 157 ods. 2 O.s.p.). Za porušenie základného práva zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky v žiadnom prípade nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv otca.

Vychádzajúc z uvedeného a so zreteľom na obsah dovolaním napadnutého rozsudku dospel dovolací súd k záveru, že právo dovolateľa na riadne odôvodnenie porušené nebolo.

K námietke dovolateľa, že napadnutý rozsudok odvolacieho súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (z obsahu dovolania treba usudzovať, že odporca v niektorých častiach dovolania namieta aj správnosť právnych záverov, na ktorých odvolací súd založil svoje rozhodnutie), je potrebné uviesť, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a na zistený skutkový stav aplikuje konkrétnu právnu normu. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Súd ale právnym posúdením veci neodníma účastníkovi konania možnosť uplatnenia jeho procesných práv v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p.

Právne posúdenie veci súdmi nižších stupňov je Najvyšším súdom Slovenskej republiky považované za relevantný dovolací dôvod, ktorým možno úspešne odôvodniť (len) procesne prípustné dovolanie (viď § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.), zároveň je ale zhodne zastávaný názor, že (ani prípadné) nesprávne právne posúdenie veci súdmi nižších stupňov nie je procesnou vadou konania v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p., lebo (ani prípadným) nesprávnym právnym posúdením veci súd účastníkovi konania neznemožňuje realizáciu žiadneho jeho procesného oprávnenia.

Z uvedených dôvodov dospel Najvyšší súd Slovenskej republiky k záveru, že v prejednávanej veci je dovolanie odporcu podľa Občianskeho súdneho poriadku procesne neprípustné. So zreteľom na to jeho mimoriadny opravný prostriedok odmietol podľa § 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. ako smerujúci proti rozhodnutiu, proti ktorému je dovolanie neprípustné. Pritom, riadiac sa právnou úpravou dovolacieho konania, nemohol sa zaoberať vecnou správnosťou napadnutého rozsudku odvolacieho súdu.

O náhrade trov dovolacieho konania rozhodol podľa § 146 ods. 1 písm. c/ O.s.p. (s použitím analógie v spojení s § 243b ods. 5 O.s.p., keď neboli dané dôvody pre použitie odseku 2 tohto ustanovenia, keďže ostatným účastníkom v súvislosti s dovolacím konaním žiadne trovy nevznikli.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 31. januára 2011

JUDr. Rudolf Č i r ě, v. r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia : Bc. Patrícia Špacírová

